

[H. P. Jensen.]

Lønninger, og saa bør det ogsaa være Byraadet, der er den afgørende i det Spørgsmaal, og ikke den Tilfældighed, om en Politimester ikke kan arbejde sammen med en Politibetjent. Foreligger der noget virkelig graverende, er der jo ingen Tvivl om, at Byraadet vil give Politimesteren Ret i, at Betjenten skal afskediges. Jeg vil derfor mene, at vi kommer til at ændre Bestemmelsen derhen, at Sagen bør forelægges Byraadet af Politimesteren.

Der er, som nævnt, givet Byraadet en Frist til at affatte Budgetforslagene, Forslagene over Indtægter og Udgifter. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte, at det maaske var godt, og pegede paa, at man saa kunde begynde at se, hvordan Skatteevnen var, man kunde faa lidt at vide af Ligningskommissionen. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorledes det ærede Medlem har faaet den Opfattelse, da han ellers ser skarpt i alle saadanne Spørgsmaal. Alle regnskabsførende skal jo nemlig først afgive deres Selvangivelser den 15. Februar. Som Følge heraf er Selvangivelserne ikke kommet ind til den 15. Februar fra alle dem, der betyder noget, dem, hos hvem man kan vente de store Indtægter, og man kan derfor ikke gøre sig noget Begreb om, hvor meget der vil indkomme. Man kan vel se paa de andre indkomne Selvangivelser, hvorledes Tendensen er, men man kan ikke faa noget klart Billede, som man kan bygge noget paa med Hensyn til, om man kan vedtage den ene eller den anden Udgift og aligevel holde Skatten indenfor en bestemt Grænse. Der er flere Byraad, som har ønsket en Forlængelse af Fristen, og jeg mener derfor, det er meget heldigt, at den er givet. Rent personlig har jeg aldrig haft noget Besvær med at faa Forslaget færdigt, men det er jo ikke nogen Ulykke, at der er lidt mere Tid til at behandle Sagen; man kan i alt Fald ved at rykke det saa meget længere frem bedre se, hvorledes det Regnskabsaar, man er i, kan komme til at tage sig ud. Det kan man i alt Fald faa et Overblik over.

Jeg kommer saa til det Spørgsmaal, jeg rørte ved straks ved Begyndelsen af min Tale, nemlig § 23. Det er den Bestemmelse, der virker mest udfordrende; man har allerede populært kaldt denne Paragraf for Spændetrøjeparagraffen. Det er højst betegnende, at den højtærede Indenrigsminister i sin Forelæggelsestale ofrede dette Afsnit en ganske særlig Omtale. Jeg

har nogen Mistanke om, at Aarsagen her til er den, at den højtærede Minister egentlig i sit stille Sind finder, at det er lidt urimeligt at stramme Baandene saa haardt, finder det uforeneligt med Udviklingen at kræve mere Herredømme over og Tilsyn med Kommunestyret end efter Loven af 1868. Forholdene har dog ellers udviklet sig i Retning af Selvstyre, skønt der endnu er mangt og meget, der skal andrages om Tilladelse til og indgives Beretning om, før Kommunen maa foretage sig noget. Jeg ser saaledes paa det kommunale Styre, at det er saa vel udviklet og vel ledet, at det nu er paa Tide at fritage Indenrigsministeriets Embedsmænd for en Del Revisioner og Ekspeditioner — Ekspeditioner, som ofte er saa ligegyldige og i sig selv kun betyder Ulejlighed for de enkelte Byraad og Udgift for Staten. Efterhaanden som Oplysningen og Udviklingen skrider frem, bør det dog kunne mærkes ogsaa i Ministerierne, saaledes at der der maa kunne spæres Medhjælp. Det er da den almindelige Opfattelse ude omkring i Befolkningen. Men nu kommer Indenrigsministeren og fortæller os, at Tilsynet med Kommunerne skal skærpes, Ministeriet skal styrkes og udvides, der maa ikke falde en Spurv til Jorden ude i Kommunerne, uden at der skal gives Ministeriet Besked derom. Det er, som jeg allerede har sagt, galt nok med de Ting, vi skal indberette nu, og vi har daglig Eksempler paa, hvor ofte ubetydelige Ting kan give Anledning til flere Skrivelser. I en Kommune var der af Statsbanerne foretaget nogle Ekspropriationer i Anledning af et Broanlæg. Da Statsbanerne havde foretaget Anlægget, var der nogle Arealer tilbage, som de ikke havde Brug for, og de henvendte sig da til Kommunen og spurgte, om den ikke kunde bruge dem. Det siger Kommunen ja til, og den faar saa Arealerne tilstaaet efter den sidste Grundskyldvurdering. Beregningerne over Arealernes Størrelse, og hvor meget Summeren kunde blive, blev foretaget af Kommissarius og den ledende Landinspektør, og Kommunen sender saa Forespørgsel ind til Ministeriet, om man maa tage Pengene af Kapitalformuen mod Restituering. Saa faar man Sagen tilbage med Spørgsmaal om det ene og Spørgsmaal om det andet for at faa Sagen rigtig oplyst o. s. v., og den skal sendes gennem Amtet tilbage igen, forinden vi kan sige, at vi ved, hvad vi maa foretage os i en saadan Kommune. Jeg og mange med mig mener, at den Slags er unødvendig.